

สิงอ

เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

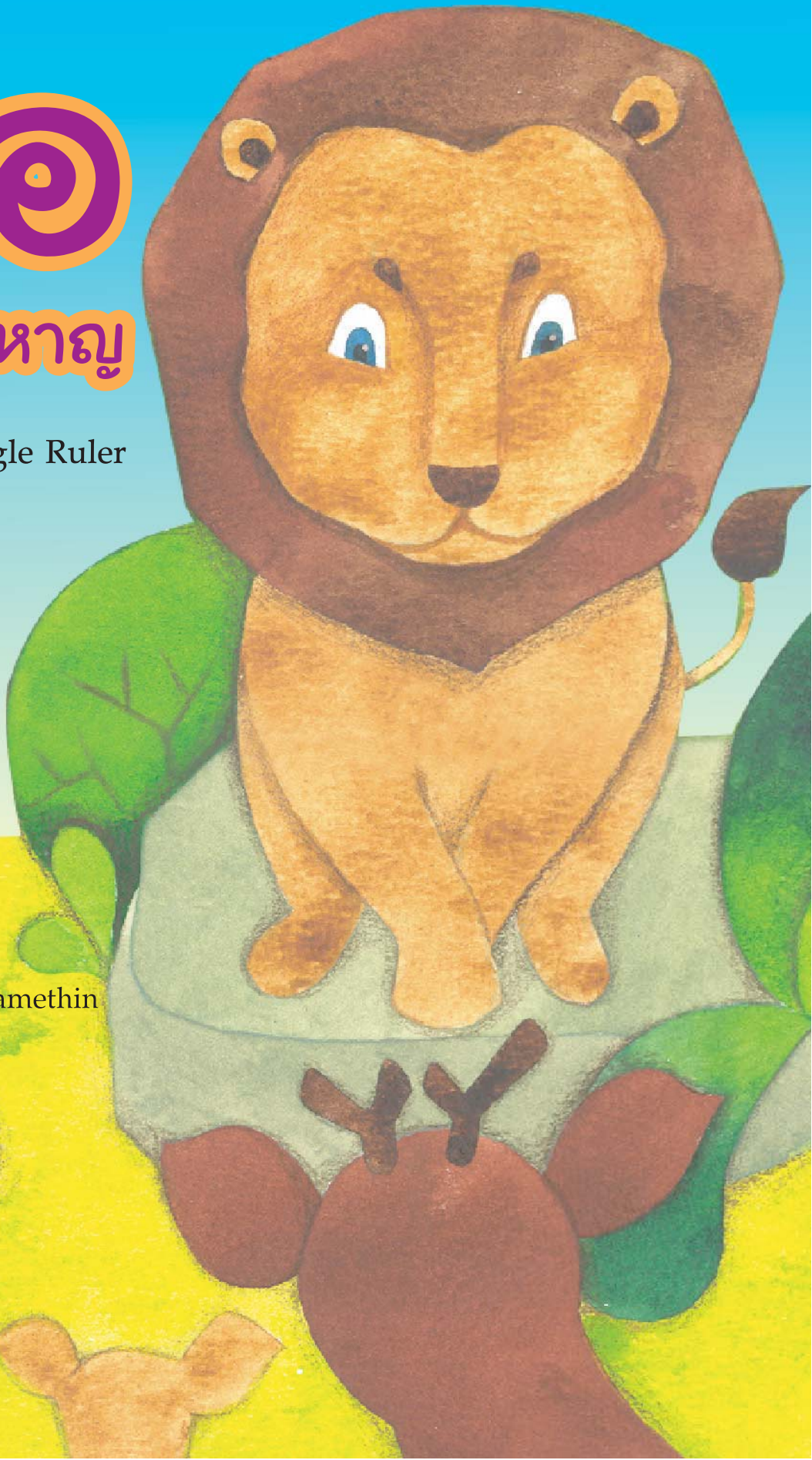
Singaw: The Brave Jungle Ruler

เรื่อง สุนันท์ แก้วรัตน์

ภาพประกอบ ชัยติวัฒน์ วณเมธิน

Story: Sunan Kaewrat

Illustrations: Chotiwat Wanamethin

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่าง ๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด ครั้งหนึ่งในการประชุมที่สถาบันทักษิณคดีศึกษา ซึ่งจัดขึ้นเพื่อหารือร่วมกับเทศบาลนครยะลา และนักวิชาการจากสถาบันฯ อาจารย์นิโคเล ระเบิดอาหมัด ได้เสนอความคิดว่าท้องถิ่นแต่ละแห่งมีนิทานพื้นบ้านที่เล่าขานสืบทอดกันมา ยาวนาน และนิทานบางเรื่องในภาคใต้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับนิทานในภาคอื่นๆ ด้วย ดังนั้นหากสำนักงานอุทยานการเรียนรู้จะช่วยถ่ายทอดงานของนักวิชาการท้องถิ่นที่ศึกษาเรื่องราวนิทานพื้นบ้านอยู่แล้วก็จะเป็นการเพิ่มปริมาณหนังสือเด็กและเยาวชนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับท้องถิ่นให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น และเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้คนในท้องถิ่นต่างๆ ทุกภูมิภาคทั่วประเทศ

นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่าที่มีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะของชุมชนหรือท้องถิ่น แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของนิทานพื้นบ้านดังกล่าว จึงได้ริเริ่มจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านขึ้น โดยมอบหมายให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนหน่วยงานด้านศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น ร่วมกันคัดเลือกนิทานพื้นบ้านของแต่ละภาคซึ่งมีเนื้อหาสาระที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไปสนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการสืบทอดและประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ มีความตั้งใจจะจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านให้ครบ 4 ภาค ได้แก่ ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและตะวันออก แต่ละภาคประกอบด้วยนิทานจำนวน 12 เรื่อง ออกแบบรูปเล่มให้เหมาะสมสอดคล้องกับความสนใจของเด็กและเยาวชนช่วงวัยต่างๆ สำหรับนิทานชุดภาคใต้นี้แบ่งเป็นหนังสือสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ปี จัดทำในรูปแบบสมุดภาพนิทาน 2 ภาษา ทั้งภาษาไทย-ภาษามลายู และภาษาไทย-ภาษาอังกฤษ ส่วนหนังสือสำหรับเยาวชนอายุตั้งแต่ 9 ปีขึ้นไป จัดทำรูปเล่มในลักษณะฟ็อคเก็ตบุ๊ก ประกอบด้วย

ช่วงอายุ 0-3 ปี ได้แก่เรื่อง จารอเก็ดอ และเมืองน่าวอยู่ที่หนูรัก

ช่วงอายุ 3-5 ปี ได้แก่เรื่อง ไก่โกงมุสัง และเปาะแซเตาะกับขามะ

ช่วงอายุ 6-9 ปี ได้แก่เรื่อง ไข่นุ้ยกับแพะน้อยในวันฮารีรายอ และชิงอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

ช่วงอายุ 9-12 ปี ได้แก่เรื่อง ซาไก และพระเศวตสุรคชาธาร

ช่วงอายุ 12-15 ปี ได้แก่เรื่อง รายอฆอเน และจาโด : เล่ห์กลบนกระดาน

ช่วงอายุ 15-18 ปี ได้แก่เรื่อง วัดถ้ำคูหาภิมุข และแดนคนธรรพ์

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายต้นแบบห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทยให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่นของตน เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่สังคมสันติสุขอันยั่งยืนในท้ายที่สุด

ดร.ศิริกร มณีนรินทร์

ประธานกรรมการสำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สิงอ

เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

Singaw: The Brave Jungle Ruler

เรื่อง สุพันธ์ แก้วรัตน์ ภาพประกอบ ชิติวัดน์ วณเมธิน
Story: Sunan Kaewrat Illustrations: Chotiwat Wanamethin

สองสามวันนี้ ร้านของหมวยดูเงียบเหงา ลูกค้าเข้าร้านบางตา
เป๊าะจี่ ลูกค้าประจำของหมวยนั่งจิบน้ำโกปีสบายๆ สายตามอง
ภาพเคลื่อนไหวบนจอโทรทัศน์ที่เสนอละครย้อนยุค มีทั้งเจ้า นาย บ่าว
ทาส ประกาศสงครามกับยักษ์ตัวใหญ่ ตามแบบหนังจักร ๆ วงศ์ ๆ ที่
คุ้นชิน

These past two or three days things have been quiet
around Muay's shop.

Pawchee, Muay's old customer is sitting and relaxing
over a cup of kopi. His eyes are on the moving pictures on the
television screen showing an ancient soap opera. There are
royalties and there are nobles, waging wars against a giant.
The usual stories we are familiar with.

“สวัสดีครับ เป้ะจี” เสียงลูกค้าประจำของหมวยอีกคนหนึ่ง
กึ่งวิ่งกึ่งเดินเข้ามาในร้านอย่างคุ่มเคย

“เจ้หมวย...ขนมห่อหนึ่ง”

“หยิบเอาเลย ไข่นุ้ย” ไข่นุ้ยหยิบขนมกรุบกรอบก่อนยื่นสตางค์
เหรียญห้าบาทให้หมวย แล้วเดินไปนั่งที่เก้าอี้ใกล้ ๆ เป้ะจี

“กินแต่ขนมกรุบกรอบนี่นะ เจ้าไข่นุ้ย”

“ก็...ขนมกรุบกรอบชอบจริง ๆ กินแล้วรวยเพื่อนนะ เป้ะจี”

ไข่นุ้ยพูดลอยหน้าลอยตา

“แต่กินคนเดียวไม่แบ่งเพื่อน แล้วจะได้เพื่อนที่ไหนล่ะไข่นุ้ย ขนมน้อย
ต้องแบ่งกันกินหลาย ๆ คนนะถึงจะรวยเพื่อน” เป้ะจีพูดพลางเอามือขยี้ผม
ไข่นุ้ยอย่างเอ็นดู

*“Hello, Pawchee!” Another one of Muay’s loyal customers
walks quickly into the shop.*

“Muay, can I have a snacks please?”

*“Go ahead and take one, Kai Nui.” Kai Nui takes a
crunchy snacks and walks towards Muay to give her 5 baht. He
goes over to Pawchee and takes a seat next to him.*

“This is all you are eating? These crunchy snacks?”

*“But I love these snacks. And when I eat them, I make
many friends.” Kai Nui mentions passingly.*

*“But you are not sharing with anyone else. How will you
make more friends this way? Tasty snacks must be shared with
others, then you will be rich in friends.” Pawchee pats Kai Nui
on the head endearingly.*

“เป๊าะจี้...”

ทุกครั้งที่ไชนู๋พูดอย่างนี้ เป๊าะจี้จะได้ทันทีเลยว่าต้องมีคำถาม

“เป๊าะจี้... ยักษ์มีจริงหรือเปล่า? แล้วเดี๋ยวนี้ยังมียักษ์อยู่หรือเปล่าครับ”

จริงอย่างที่เป๊าะจี้คาดเดา ไชนู๋ใช้มือเท้าคาง เท้าที่ลอยเหนือพื้นแกว่งไปมา ที่ทำต้งอกต้งใจฟัง จนเป๊าะจี้และหมวยอดยิ้มไม่ได้

“มี แต่ก็มีเฉพาะในนิยายเท่านั้นแหละ”

“Pawchee...”

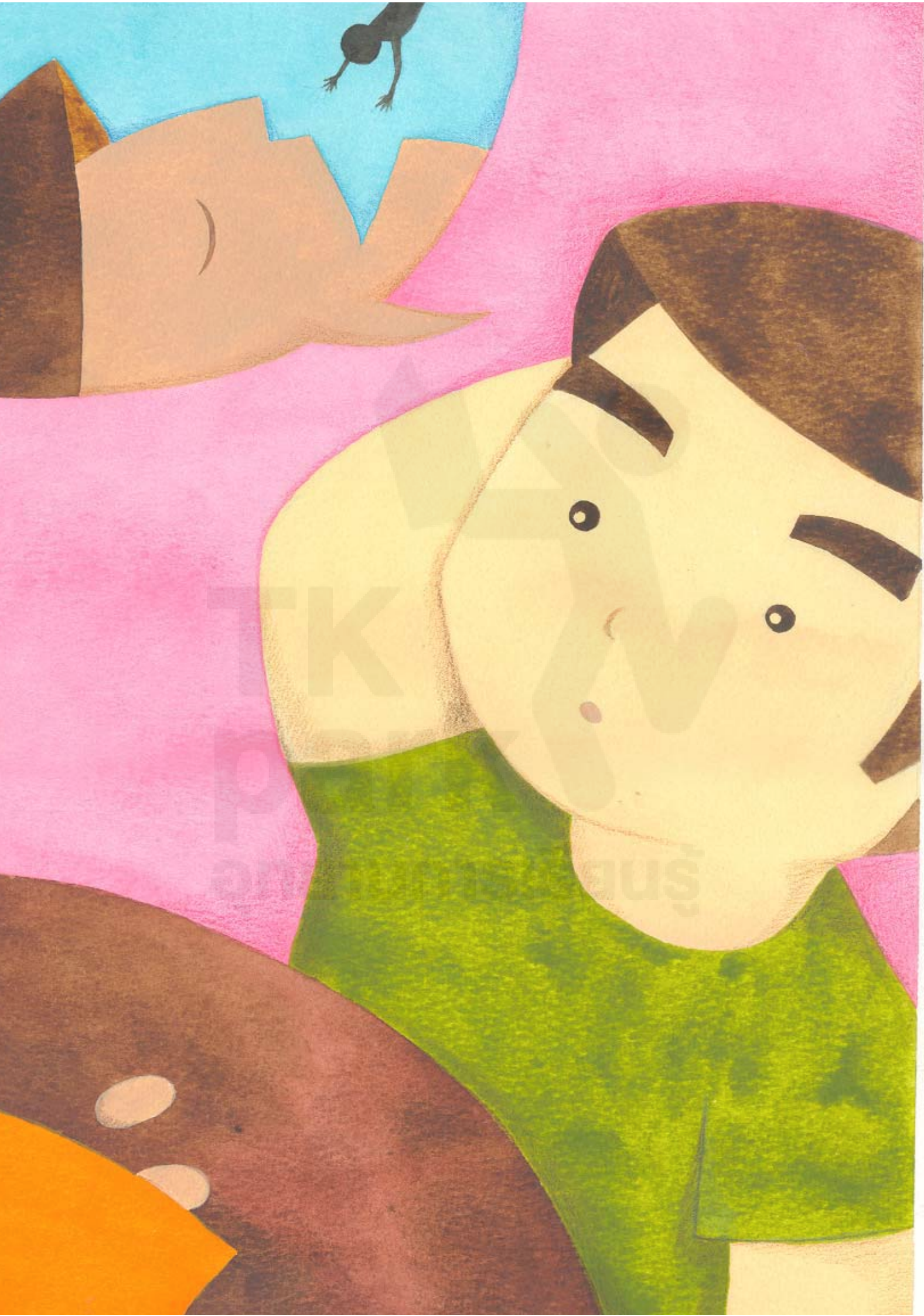
Every time that Kai Nui speaks with this tone of voice, Pawchee knows that there will be a questions next.

“Pawchee... Are there giants really? And are they still around?”

Just as Pawchee expected, Kai Nui rests his chin on his hands and swing his legs which haven't yet reached the ground. He listens so intently that Pawchee and Muay can't help smiling.

“They are still around...but they are only in fairy tales.”

“ยักษ์คือคนตัวใหญ่นั่นแหละ” เป้าะจีจิบน้ำโกปีแล้วอธิบายต่ออย่างอารมณ์ดี

“เคยได้ยินไหมล่ะ ที่เวลาเห็นคนตัวใหญ่ๆ หรือคนที่แข็งแรง ๆ แล้วเขาเรียกกันว่าตัวโตเหมือนยักษ์ปักหลั่นนะ”

“ก็ดูพี่จ๋าเพียรที่เป็นทหารพรานนั่นไง ตัวโตโตร่างกายแข็งแรง ยกข้าวสารได้ทีละกระสอบ” หมวยพูดถึงลูกค้าคนหนึ่งที่เป็นทหารเพิ่งมาปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่นั้นซึ่งคนทั้งสามต่างรู้จักดี

“แล้วจ๋าเพียรเขากินคนเป็นอาหารหรือเปล่าล่ะเจ้หมวย ?” ไข่นุ้ยถามอีก

“จะบ้าแล้วหรือไข่นุ้ย จ๋าเพียรเขาเป็นคน กินข้าวเหมือนกับเป้าะจีเหมือนกับเจ้ เหมือนกับไข่นุ้ยนั่นแหละ”

“หรือ...”

“Giants are just big people,” Pawchee sips his gobi and continues the story with a smile.

“Have you ever heard the saying when you see tall people or even strong people , they are compared to giants?”

“Like Sergeant Pien the hunter. He is very tall and his body is very strong. He can carry a whole sack of rice at a time.”

Muay mentions one of her customers who is a soldier recently stationed in the area. They all know him well.

“Muay, Does Sergeant Pien eat human for food?” Kai Nui asks.

“No, silly boy! He is a human-being and eats what Pawchee and I and you eat.”

“Really?”

เป๊าะจี้ หมวยและไข่นุ้ย มองไปที่จอโทรทัศน์ที่เป็นภาพของยักษ์กับ
พระโอรสหนุ่มกำลังฟาดฟันกันอย่างเอาเป็นเอาตาย
“ทำไมคนเราต้องทะเลาะกันด้วยละ เป๊าะจี้” ไข่นุ้ยถามไม่หยุดด้วยความ
ช่างสงสัย

“จริงด้วย” หมวยเสริมด้วยท่าทางครุ่นคิด
“เดี๋ยวนี้คนชอบทะเลาะกันเยอะนะเป๊าะจี้ ดูในโทรทัศน์ก็เห็นคนทะเลาะ
กัน ในหนังสือพิมพ์ก็มีคนทะเลาะกัน ที่บ้านเรายังแล้วใหญ่ ทะเลาะกัน บ๊วย
บ๊วย เมื่อวานนี้เป๊าะสุเล่าให้ฟังว่า เจ๊ะสะนิ เกือบขก
เนรลอย เพราะเนรลอยขับรถไปชนแพะของเจ๊ะสะนิเข้าให้ เนี่ยเมื่อ
ก็
อาม้าก็เล่าว่าที่ตลาดเก่าแม่ค้าก็ทะเลาะกับคนที่มาซื้อของ เห็นว่าโกงตาชั่งกัน
ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปหมด คนบ้านเราเขาทะเลาะกันมานานแล้วหรือ”

Pawchee, Muay, and Kai Nui look at the television screen and see
a giant and a young prince fighting fiercely.

“Why do people fight, Pawchee?” Kai Nui asks with curiosity.

“They do fight all the time, don’t they?” Muay thoughtfully adds.

“Nowadays, Pawchee, people fight all the time. Whenever I watch
television, I see people fighting. In the newspaper too. Especially in our
own town. Yesterday Pawsu told me that Miss Jae Sane almost punched
novice Loy because novice Loy had hit her goat with his car.

Just now, grand ma told me that at the old market, the vendors were
fighting with their customers over the suspicions that the scale they were
using was inaccurate. Why is it like this everywhere? Have we all been
fighting for so long?”

“คนเราก็ทะเลาะกันทุกยุคทุกสมัยนั่นแหละ หมวย บางทีทะเลาะกัน ด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องด้วยซ้ำ อย่างบางทีนั่งคุยกันอยู่ดีๆ ก็ทะเลาะกัน ทำให้แตกความสามัคคี ทำให้เกิดความไม่สงบสุขในการอยู่ร่วมกัน ตรงข้ามกับ ความสามัคคีที่หากมีในกลุ่มชนใดก็จะมีแต่ความสงบสุข หมวย ไข่มุก อายากรู้ไหมว่าผลของความสามัคคีจะมีผลดีอย่างไร ?”

“อายากรู้ครับ”

“หมวยด้วย หมวยก็อยากรู้เหมือนกัน”

เป๊าะจี้ไข่มุกดูบดางแล้วยกน้ำโกปีขึ้นจิบ พร้อมทั้งยกเท้าข้างหนึ่งมานั่งพับบนเก้าอี้ ขยับผ้าซริอแบพาดบ่าให้เข้าที่ มือข้างซ้ายวางบนเข่า

ทั้งหมวยและเจ้าไข่มุกก็เดาได้ทันทีว่าจะได้ฟังเรื่องสนุก ๆ จากเป๊าะจี้อีกแน่นอน

“People have been fighting throughout history Muay. Often times, people just fight about nothing at all. One moment they are sitting and talking, the next moment they are fighting. It’s threatening our peace and harmony and brings us unhappiness in the community. It is the opposite of the harmony that you will find in a community that is living peacefully and happily. Muay, Kai Nui, do you want to know what comes out of harmonious living?”

“Yes, I do”

“I do, too. I want to know, too.”

Pawchee scratches his chin and takes a sip of his gobi. He places his foot over his opposite leg and readjusts his Sruebae cloth over his shoulder. His left hand is resting on his knee.

Muay and Kai Nui know that Pawchee is, once again, about to entertain them with a story.

“สมัยก่อนนะ...” เป้าจีเริ่ม

“คนในชุมชนบ้านเราไม่มากอย่างนี้หรอก แม้จะมีทั้งคนไทยพุทธ คนจีนและคนมุสลิม ก็อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ไม่เคยทะเลาะกัน ไม่เคยมีปากเสียงกัน มีอะไรก็แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ งานบุญ งานกุศลทุกคนก็ช่วยเหลือกัน ไม่มีการแบ่งแยกเป็นพรรคเป็นพวก คนไทยพุทธบริจาคช่วยสร้างมัสยิด คนมุสลิมช่วยงานบวช งานแต่งงานของคนไทยพุทธ คนจีนก็ร่วมมือช่วยเหลือกันตามประสาที่พอช่วยได้ เพราะความสามัคคีนี้แหละจึงทำให้พวกเราอยู่ร่วมกันด้วยปกติสุข”

“Once upon a time,” Pawchee begins.

“...there were not so many people in our community. There were Thai Buddhists and Chinese and Muslims all living together in peace. They never fought and never yelled at each other. Whatever one had, one shared with others... During merit making events and auspicious occasions, everyone would help each other out. There was no segregation in the community. The Thai Buddhists made donations to help building the Mosque. The Muslims would lend a helping hand to the Buddhists' ordination ceremonies. The Chinese would help in the Thai Buddhists' nuptial ceremonies as much as they could. When we lived peacefully with one another and with such harmony, we were happy.”

“นั่งฟังตั้งนาน ผมคิดว่าเป๊าะจี้จะเล่านิทานให้ฟังเสียอีก” เสียงไ่ไ่
พูดขัดจังหวะ

“เดี๋ยวละ เอ็งนี่ทำเป็นใจร้อนไปได้ นี่เป็นไตเติ้ลเว้ย”
เป๊าะจี้แก่งพูดเสียงดัง

ไ่ไ่หนึ่งเงียบ หมวยอมยิ้มพร้อมขำเลิ่งตาดูไ่ไ่ที่นั่งทำหน้ามู๋
“มันเป็นนิทานปรัมปรา...” แล้วเป๊าะจี้ก็เล่าว่า...

“I’ve been sitting for so long expecting a story!”
Kai Nui’s voice interrupts Paw Chee.

“Wait a second! You are an impatient one. That was just the prologue to the story.” Pawchee teases Kai Nui with a loud voice.

Kai Nui sits quietly. Muay hides a smile as she glances at Kai Nui who is sulking in his seat.

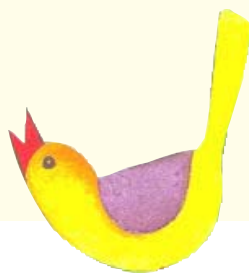
“It is a fable” Pawchee continues to tell the story

ณ ป่าใหญ่อยู่แต่ที่อุดมสมบูรณ์ แผ่นดินส่วนใหญ่ของ
เทือกเขาสันกาลาคีรี ในอดีตกาลนานโน้น มีต้นไม้หลากหลายชนิด
มีสัตว์ป่าต่าง ๆ มากมายและสัตว์ในป่าแห่งนี้พูดภาษามนุษย์ได้

In the great jungle of Hutae, a place lush with
vegetation and covers most of the Sankalakiri mountain
ridge, in the past, a long time ago, there were many kinds
of trees and different species of wild animals living
together. These animals could speak the language of
humans.

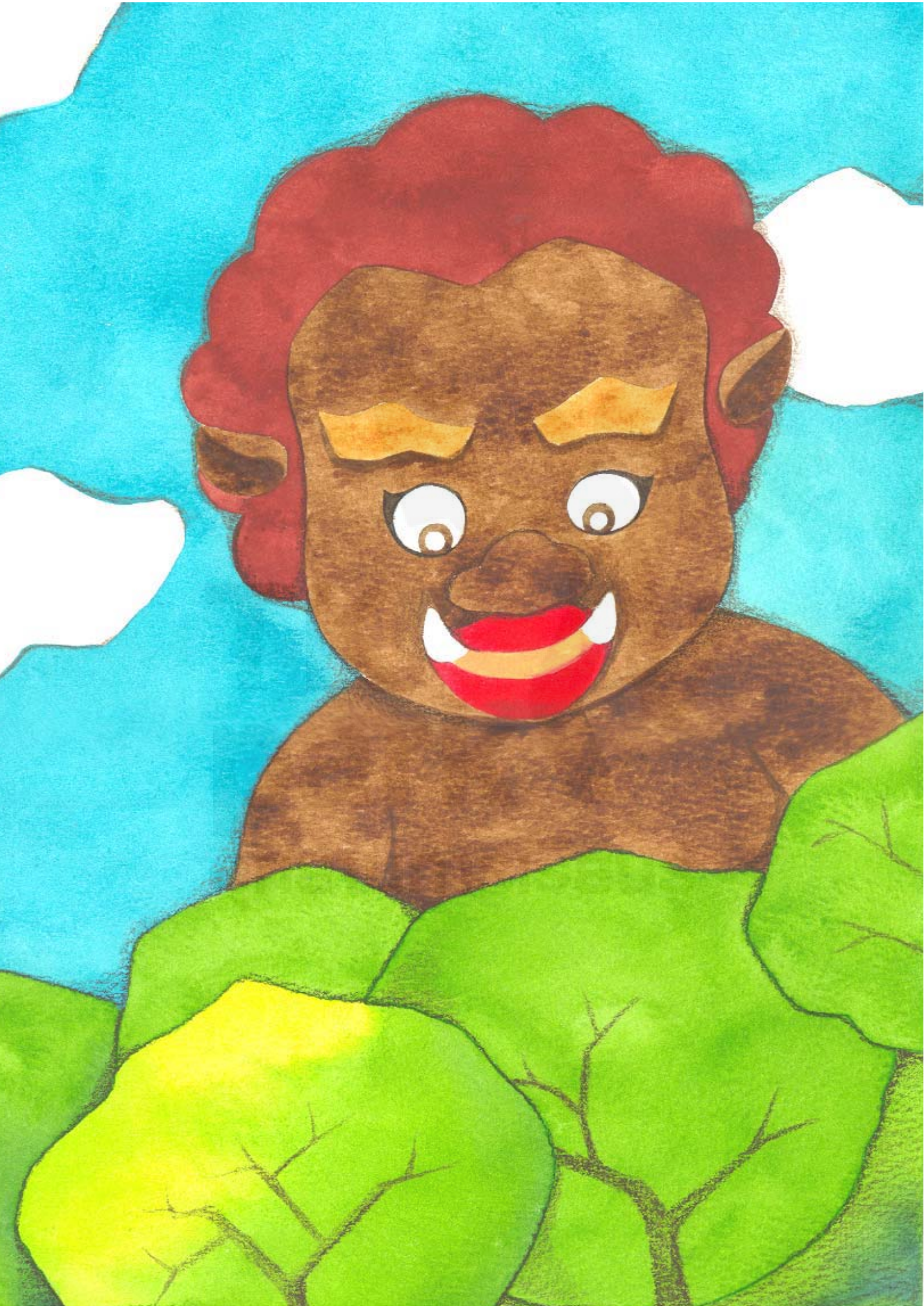

มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งชื่อว่า “ซิงอ” เป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่าผู้เปี่ยมล้น
ด้วยคุณธรรม ปกป้องคุ้มครองดูแลสัตว์น้อยใหญ่ด้วยความยุติธรรม ทำให้
สัตว์ป่าทุกตัวอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุข
อยู่มาวันหนึ่งก็มีเหตุร้ายเกิดขึ้น...

There was a young lion named Singaw. Singaw was the
king of all the animals in the jungle. He was highly virtuous. He
protected and looked after all the animals in the jungle with
justice. Because of Singaw, all the animals were able to live with
each other in peace and happiness.

One day, something terrible happened...

ยักษ์ใหญ่หิวโชนหนึ่งชื่อว่า “คาสี” เดินทางผ่านมา เห็นว่า
ป่าแห่งนี้มีความอุดมสมบูรณ์และมีสัตว์ป่ามากมายพอที่จะเป็นอาหารกิน
ได้นาน จึงร้องเรียกหาหัวหน้าสัตว์ของป่าแห่งนี้

“เฮ้ย...ผู้ใดเป็นเจ้าผู้ปกครองคุ้มครองถิ่นนี้ ออกมาเจรจากันหน่อย”
เสียงเจ้าคาสี ยักษ์ผู้หิวโชนตะโกนลั่น

One huge and hungry giant named Kasee passed by the
jungle and noticed its prosperity and especially all the animals
that lived in the jungle... all the ones that would be his good
meals for many, many days. Kasee called on the king of the
animals in the jungle...

*“Hey! Who is the protector of this land? Come out
and talk to me!”* The hungry giant Kasee bellowed at the top
of his lungs.

ซึ่งสิงโตหนุ่มได้ยินดังนั้นก็ตกใจรีบวิ่งเข้าไปหาเจ้ายักษ์คาซี
แล้วละล่ำละลักบอกว่า
“ข้าเอง...ข้าเป็นผู้คุ้มครองดูแลสัตว์ป่าบริวารทุกตัว ณ ที่นี้”
“อืม...ดีแล้ว หากเจ้าไม่ยอมตายก็ให้ส่งบริวารของเจ้า ให้ข้ากิน
วันละตัว ๆ ได้ยินไหม”

Singaw the young lion heard the giant and was alarmed.
He jumped up and ran to Kasee the giant and stammered...
“I am...I am the protector of all the wild animals here...”
“Hmm...fine then. If you do not wish to die, then send
one of your subjects for me to eat every day. Do you hear me?”

ด้วยความกลัว ซิงอจึงรีบตกปากรับคำโดยไม่ทันได้คิด
แล้วเจ้ายักษ์คาซีกก็จับช้างโคร้ายเชือกหนึ่งฉีกเนื้อกินเป็นอาหาร
ต่อหน้าต่อตาของซิงอ แล้วเดินไปนอนพักที่ริมชายป่า
รอกินอาหารที่ซิงอเจ้าป่าจะจัดส่งให้ในวันต่อ ๆ ไป

Frightened, Singaw quickly agreed to the giants demands without any thought. Kasee the giant then grabbed one unlucky elephant and tore it up in pieces right in front of Singaw. The giant ate the elephant and then went to sleep at the edge of the jungle, awaiting for the next meal to be served by the lion.

ซึ่งกลับมา นั่งครุ่นคิด และคร่ำครวญกับตนเองว่า

“ไม่น่าตกปากรับคำเจ้ายักษ์ค่าซีเลย หากเราส่งพรรคพวก
พี่น้องสัตว์ไปให้ยักษ์กินวันละตัว พวกเราคงตายหมดแน่”

Singaw sat reflecting deeply for a long while, sadly
grieving with the thought...

*“I should never have agreed with the giant. If I
send my own people to the giant to be eaten everyday,
eventually, we will all be eaten!”*

ซิงอ จึงเรียกลสัตว์ทุกตัวมาร่วมประชุมเพื่อปรึกษาหารือ เมื่อสัตว์ป่า
ทุกตัวมาพร้อมหน้ากัน ซิงอจึงพูดด้วยสีหน้ากังวล เสียงเศร้าแต่กังวานว่า

“พวกเราทุกตัวคงรู้แล้วนะว่า เจ้าคาซียักษ์ร้าย มันขอให้ข้าจัดส่ง
พวกเราไปเป็นอาหารของมันวันละตัว ถ้าพวกเราไม่ช่วยกันทำอะไรสักอย่าง
แล้วละก็... พวกเราจะต้องตายกันทุก ๆ วัน จนหมดป่า”

Singaw called upon all the animals in the jungle for a
meeting. He spoke in a loud and woeful voice...

*“By now you all know that Kasee, the terrible giant,
has asked me to sacrifice one of us to him each day. If we do
not help to do something about this agreement, one of us
will die everyday until there will be none of us left in the
forest.”*

ฝูงสัตว์ทุกตัวพากันเงียบกริบ

ริมา แม่เสือสาวยืนทำตาปริบ ๆ กระจับปกระจับถึกนอนฟังนึ่งไม่แวงหาง
กระจกนึ่งปะลาโนะยีนนึ่งไม่ไหวตัว ค้างคาวป่าก็ออลลาวาห้อยหัวนึ่งเงียบ มอ
แยะค่างแสนชนนึ่งตัวอไม่กล้ำสบตา สัตว์ทุกตัวพากันนึ่งไม่มึความคิดเห็นใด
ๆ ออกมาจากปาก เพราะกลัวว่าตัวเองอาจจะถูกส่งให้เป็นเหยื่อเจ้าคาคี
เป็นรายต่อไป

All the animal went silent.

Rima, a young tigress, stood blinking with surprise. Kornba, the tough water buffalo, laid still listening without even swinging his tail. The little mouse deer Palano stood still. Pakuelawlaw the bats hung his head quietly. Mawya, the mischievous leaf monkey, sat in a ball, avoiding the eyes of the other animals. All the animals were still and had nothing to say because they were afraid that if they spoke up, they would be sent to Kasee the giant.

ซึ่งพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือว่า...

“เมื่อไม่มีหนทางใดที่จะแก้ไขได้ ข้าขอให้พวกเราทุกตัวรีบวิ่งหนี
ไปให้ไกลที่สุด และพรุ่งนี้ข้านี้แหละจะเป็นอาหารของเจ้ายักษ์คาคีเอง...”

Singaw spoke, his voice trembling...

*“If there is no way out of this dilemma, I must ask all of
you to run away as fast and as far as you can. Tomorrow, I will
sacrifice myself to the giant.”*

“พี่น้องทั้งหลาย...” เสียงมูฮั่งหนุ่มตะโกนขึ้น “เราจะยอมให้ท่านซึ่ง
ต้องสละชีวิตเพื่อช่วยรักษาชีวิตพวกเรา โดยที่เราไม่คิดจะทำอะไรเลยอย่างนั้น
หรือ...มันถูกต้องแล้วหรือ ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าขอสมัครเป็นเหยื่อเจ้ายักษ์ร้ายกาจ
เป็นครั้งแรกและขอให้ท่านซึ่งอนำพวกเราหนีไปให้เร็วที่สุดและไกลที่สุด”

“Oh, brothers and sisters!” Musang’s loud voice echoed to the crowd. “Will we let Singaw, our king, sacrifice himself to the giant in order to save us without doing anything? Is this right? If it is this way, then I also volunteer to sacrifice myself first. Singaw, please lead the rest of the animals away as fast and as far away as you can.”

สิ้นเสียงเจ้ามูสึง สัตว์ป่าตัวอื่นก็พากันตะโกนร้อง

“ข้าด้วย ข้าด้วย ข้าด้วย ข้าด้วย...”

ซึ่งอนาคตาคลอรู้สึกซาบซึ้งในความรัก ความกล้าหาญและความเสียสละ
ของเหล่าบริวารที่มีต่อตนและต่อพวกสัตว์ป่าด้วยกัน

“เออละ ไหน ๆ พวกเราจะยอมตายด้วยกันแล้ว แทนที่พวกเราจะ
ยอมให้มันกินเป็นอาหาร เรามารวมกำลังกันต่อสู้เจ้าคาสีไม่ดีกว่าหรือ”
ก็อรอลิงแสนเสน่หาความคิด

“ใช่แล้ว เราต้องสู้มัน เราต้องสู้มัน” หมีแก่บรูแวดะโกนลั่นป่า

“เราต้องสู้มัน สู้มัน สู้มัน สู้มัน สู้มัน สู้มัน” เสียงสัตว์ทั้งหลายตะโกนขึ้นพร้อมกัน
สุดเสียง

“ในเมื่อพวกเรายินยอมพร้อมใจร่วมกันต่อสู้ ข้าขอหาหรือว่า เราจะใช้วิธีการใด
เพราะเจ้ายักษ์คาสี ตัวมันใหญ่โตเหลือเกิน” ซึ่งอถามเหล่าบริวาร

Once Musang had finished his speech, all the other animals started
shouting...

“Me too! Me too! Me too! Me too!.....”

Singaw’s eyes were brimming with tears. He was deeply touched by the
love, bravery, and sacrifice that his subjects were showing him and each other.

“Ok, then! If we are all willing to die together, instead of agreeing to be his
food, we should bond together and fight against him!” Gueraw the monkey shouted
to the crowd.

“Yes! We must fight against him! We must fight against him!” Bruwae
the old bear shouted encouragingly.

“ We must fight him...fight him, fight him, fight him!...”

All the animals shouted in unison until *their* voice rang throughout the jungle.

“Ok, now... Now that we are all agree to fight, what will our strategy be?
The giant Kasee is very big and strong,” Singaw asked his subjects.

“พวกข้าจะรุมต่อยหน้าตาและเนื้อตัวมันพร้อม ๆ กัน” ต่อด้วนน้อยอาสา
“พวกข้าด้วย” ทั้งฝูงผึ้ง ฝูงแตน ขอร่วมกำลัง
“ข้าจะไล่กัดไล่แทงมัน” เจ้าบาเดาะแรดหนุ่มอาสา
“ข้าด้วย ข้าด้วย” เจ้าวัวลือมูขอร่วมด้วย
“พวกข้าจะขบกัดและฟันพิษ” อูราซื่อโนะเจ้างูเห่าเด๋าก็ขึ้นอาสา และเหล่า
งูพิษอื่นๆ ก็ขอร่วมต่อสู้ในครั้งนี้ด้วย
“พี่น้องเรา ถ้าพวกเราช่วยกันร่วมมือกันอย่างพร้อมเพรียงเพื่อต่อสู้กับ
เจ้ายักษ์ โดยที่เราไม่หวาดหวั่นเกรงกลัว พวกเราจะต้องได้รับชัยชนะ” ซึ่งอูพุดเสริม

“We will all sting his face and his body together!” said the little soldier wasps.

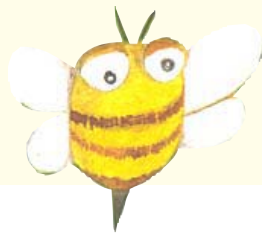
“Us too!” the swarm of bees and grasshoppers shouted in reply.

“I will run after him with my horns,” Bataw the young rhino volunteered.

“Me too! Me too!” Lue Moo the cow added excitedly.

“I will strike him with my bite and spray him with my venom!” Arasuenoh the old cobra volunteered. The other venomous snakes also agreed to do the same.

“Brothers and sisters! If we all help each other and fight against the giant together without fear. We will prevail!” Singaw shouted in support to his subjects bravery.

รุ่งขึ้น เจ้ายักษ์ใหญ่คาซีถือไม้ตะบองเดินทางมาหาซึ่ง
สิงโตเจ้าป่าเพื่อทวงอาหาร ขณะที่เดินผ่านหุบเขาบูเกะ โดยไม่ทัน
ระวังตัวก็ถูกพวกสัตว์ที่หลบซ่อนตัวอยู่พากันกรูเข้าทำร้าย โดย
พร้อมเพรียงกัน ช้าง แรด วัวกระทิงวิ่งเข้าแทง เสือวิ่งเข้ากัด
หมีวิ่งเข้าตะปบ ต่อ แตน ผึ้งตัวน้อยๆ บินเข้าต่อย งูพิษทั้งหลาย
เลื้อยเข้าขบกัด ผีเสื้อ กากา เขี้ยวพากันจิกตีสกัดดา ศีรษะ จน
เจ้ายักษ์คาซีทนไม่ไหวรีบถอยถอยหนีไป...

เสียงโหยไห้ร้องในชัยชนะดังกึกก้องป่า ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา
เจ้ายักษ์รายคาซีไม่กล้าเอื้อมกรายเข้าไป ณ ที่แห่งนั้นอีกเลย สัตว์ต่างๆ
ในป่าใหญ่ฮูเต ในการคุ้มครองของซึ่งก็อยู่ด้วยกันอย่างสงบสุขตลอดมา

Early the next morning, Kasee the giant walked into the jungle with
his big walking stick to collect his meal for the day from Singaw. As he
walked through the valley Bukae, he was not prepared for what was in store
for him! The animals of the jungle that were hiding in the valley, suddenly
jumped out and attacked him. The elephants, rhinos, cows, and bulls ran
towards the giant to stab him. The tigers bit the giant and the bears charged
him and slapped him with their large paws. The wasps, grasshoppers, and
little bees, all flew up to him and stung him. The snakes slid over to him and
struck the giant, filling him with venom.

A flock of birds, crows, and eagles pecked at the giant's eyes and head.

The giant could not handle the ambush and quickly ran away.
From that day on, the terrible giant Kasee never dared to venture near the
jungle again. All the animals in the great forest Hutae, under the
protection of Singaw, lived together in peace and happiness forever.

เสียงไปนับตบมือด้วยความชอบอกชอบใจ

“นี่แหละผลของความสามัคคี แต่ก่อนที่จะเกิดความสามัคคีได้นั้น เราต้องทำความดี เราต้องรักใคร่ปรองดองกัน เหมือนซึ่งอที่ยอมเสียสละชีวิตตนเองก่อน เพื่อให้ลูกน้องปลอดภัย นั่นคือความเสียสละ มันเป็นความดี จึงทำให้เหล่าสัตว์ทุกตัวรวมตัวกันต่อสู้ ไม่ยอมให้ซึ่งอเสียชีวิต ความร่วมมือร่วมแรงร่วมใจเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของสัตว์ทุกตัว ทำให้ทุกชีวิตรอดพ้นจากการเป็นเหยื่อของเจ้ายักษ์คาซี...” เป้าะจีสรุป

“ความสามัคคีมีผลดีอย่างนี้เองเนอะ” หมวยสรุปสั้น ๆ

“เมื่อไรคนบ้านเราจะสามัคคีกันซะทีนะเป้าะจี...เนอะเจ้าหมวย”

Kai Nui clapped his hands happily.

“This is the result of living with harmony. But before such harmony exists, you must do only good deeds and love the people around you and be kind to them like Singaw, who was willing to sacrifice his own life for the safety of his subjects, did. That was a sacrifice. It was a virtuous act which inspired all the other animals to fight together and not letting Singaw die. This unity of the hearts and of the spirit among the animals had protected them from becoming the prey of the giant Kasee,” Pawchee concluded.

“This is the benefit of harmony.” Muay added.

“When will the people in our community learn how to live harmoniously, Pawchee? Jae Muay?”

เรื่อง : สุนันท์ แก้วรัตน์

การศึกษา : ปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์บัณฑิต ม.สุโขทัยธรรมาธิราช

ประสบการณ์ : - สอนหนังสือเด็ก 20 ปี
- ผู้บริหารสถานศึกษา 5 ปี

ปัจจุบัน : ศึกษานิเทศก์ สพท.ยล. 1

ผลงาน : - ชนะเลิศการประกวดหนังสือเด็กระดับจังหวัด เรื่อง นกหลงฟ้า
- ชนะเลิศการแข่งขันมหามรุทไทย ระดับจังหวัดยะลา ปี 2537, 2540

THE
park
อุทยานการเรียนรู้

ภาพประกอบ : ไชติวัฒน์ วนเมธิน

ประวัติส่วนตัว : เกิด 20 เมษายน พ.ศ. 2518

การศึกษา : มัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ

ปริญญาตรี สาขาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาโท สาขาศิลปศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงาน : รางวัลชมเชยการประกวด Illustration For Young

Readers Award 2005

ปัจจุบัน : ช่างภาพอิสระ นักวาดภาพประกอบสำหรับเด็ก

อุทยานการเรียนรู้

ซึ่งอ เจ้าป่าผู้กล้าหา-

สมุดภาพนิทานพื้นบ้าน - ภาคใต้ 2 ภาษา (ไทย-อังกฤษ)
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-88237-1-3

ผู้เชี่ยวชาญ-ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

ศ. สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์

ผศ. ไพโรจน์ สโมสร

คณะกรรมการอำนวยการ

ดร. สิริกร มณีรินทร์

นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล

นางสาวเจียตติ์ธรรมาธิ์ ปรีพณธ์-พจนพิสุทธิ์

นายวัฒนชัย วิริยะกุล

นางสาวนันทนา เจริญศักดิ์

คณะกรรมการดำเนินงาน

ผศ.ดร. ชลภัฏ วรประเสริฐ

รศ. สุภัทรา สุจฉายา

นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป

นายณัฐพร ศรีมุกด

เรื่อง : สุพันธ์ แก้วรัตน ภาพ : ชาติวัฒน์ วณเมธิน

พิสูจน์อักษร-ภาษามลายู

นายอับดุลรอฮัด เจ๊ะเลาะ

นายมุสตอฮา ดอมี

แปล : วิศรา วิจิตรวาทการ, วริตตา ศรีรัตน

ออกแบบรูปเล่ม-จัดพิมพ์ และจัดจำหน่าย

บริษัท แพลน ฟอว์ คิดส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2591-8033 โทรสาร 0-2954-5350

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2550

จำนวนพิมพ์ 2,000 เล่ม

ราคา 135 บาท

เจ้าของโครงการ

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (สอ.)

สังกัดสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone โทรศัพท์ 02-257-4300 โทรสาร ต่อ 125

ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17 ถนนพระราม 1 โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966

www.tkpark.or.th

โครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้าน

มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก

โทรศัพท์ 0-2805-0202 โทรสาร 0-2805-1308

www.thaibby.in.th

เปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้ บนรากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น

การจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค คือ การกิจสำคัญประการหนึ่งของ
สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ โดยถ่ายทอดบทเรียนการจัดการการเรียนรู้ภายใต้บริบท
วัฒนธรรม และความสนใจที่สอดคล้องกันของคนในท้องถิ่น เพื่อกระจายโอกาสให้เด็ก
และเยาวชนไทยสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

สมุดภาพนิทานพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานเพื่อจัดตั้ง
อุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค โดยสร้างเนื้อหาสาระในรูปแบบที่เด็กและเยาวชนสนใจ
ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ได้รับรู้ถึงความหลากหลายทาง
วัฒนธรรมอันล้ำค่าในท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาและสืบทอดมรดกแห่งนิทานพื้นบ้าน

“นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่าที่มีสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ
 สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม
 การดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ
 แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะถิ่น แต่สาระที่แฝงอยู่คือคติสอนใจ
 ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง”

135.-